

under Lovforslaget ikke vil berede dettes Fremme nogen særdeles Bansteligbed.

Føruden Forskifler om, hvorledes Fiskeriet skal tillades udøvet i Limfjorden, indeholder Kommissionens Kapitel 3 iøvrigt i sin første Paragraf (§ 18) en Bestemmelse, som staar i nøie Forbindelse med det Forslag, hvormed det fjerde Kapitel i Kommissionens Lovudkast begynder. Ifølge sidstnævnte Forslag skal Fiskeriet i Landets øvrige Fjorde være forbeholdt de tilgrændsende Kommuner's Beboere, medens Fiskeriet i Limfjorden ved § 18 forbeholdes Beboerne af de samme tilgrændsende Distrikter indenfor en Afstand af 2 Mil fra Fjordkysterne, hvilken Fortfel forklares ved, at der jævnlig i Limfjorden drives Fiskeri af fjernere Boende, og at denne Fjord paa Grund af sin Fiskerigdom og sin betydelige Størrelse vel kunde taale, at Fiskeriet i samme indrømmes en noget videre Kreds af Beboere. I Bemærkningerne til sit Lovforslag Side 49—52 og Side 74—76 har Kommissionen med megen Udførlighed begrundet disse fra den bestaaende Lovgivning ganske afvigende Forslag. Forsaavidt det imidlertid af Kommissionens Bemærkninger synes at fremgaa, at den endog hovedsagelig er bleven ledet til de nævnte Forslag af Ønsket om at skaffe den fattige Befolkning omkring Fjordene, hvis Livsophold mere eller mindre knytter sig til Fjordfiskeriet, et sikret Erhverv, da maa hertil bemærkes, at der formentlig allerede i Kraft af de overfor andre Næringsbrug i vor Lovgivning hævdede Principer ikke vil kunne være Spørgsmaal om af dette Hensyn at gjøre Fiskeriet i Fjordene til et Monopol for de Boende. Det anføres nu vel tillige, at naar Fjordfiskeriet saaledes forbeholdes Befolkningen omkring Fjordene, vil denne lade sig det være magtpaaliggende at bevare Fiskebestanden dersteds for sig og Efterkommere, medens der, naar Andre tillige kunne fiske i Fjordene, vil opstaa en for Fiskeriet ødelæggende Rappestrid mellem de omboende og de udefra kommende Fiskere om, hvem der hurtigt og grundigt kan bemægtige sig Fiskebestanden, hvilket Kommissionen finder bekræftet ved de Oplysninger, der gives om Fiskeriets Tilstand i Roskilde, Randers, Mariager og mange flere Fjorde; men Ministeriet tror ikke, at der kan lægges nogen særdeles Vægt paa denne Betragtning, der forudsætter et fornuftigt og forudseende, af Hensyn til ødelæggelig Binding upaa- vindet Waadehold fra den stedlige Fiskerbefolkning Side, som neppe kan paaregnes. Selv om imidlertid en saadan Monopolisering af Fjordfiskeriet maatte erkendes for at være et hensigtsmæssigt Middel til dettes Bevaring og Udvikling, maatte det dog formentlig, for at man skulde kunne gaa ind paa en saa gjennemgribende Indskrænkning af den i Marlundreder i vor Lovgivning hævdede Frihed for alle Landets Underfaatter til at drive Fiskeri i vore salte Vand, være godtgjort, at Fjordfiskeriet kun ad den Vej vil kunne opnaa

den Beskyttelse, hvortil det efter Alt, hvad der foreligger, maa antages at trænge, men at den fornødne Fred ikke skulde kunne tilveiebringes gennem de i Lovforslaget iøvrigt indeholdte, hertil sigtende Bestemmelser, er der efter Ministeriets Anskuelse ingen Grund til at befrygte. Navnlig synes den flette Tilstand, hvori Fiskeriet befinder sig i mange af Landets Fjorde, om den end væsentlig maatte skyldes udenfor boende Fiskeres Besøg i Fjordene, dog ikke med Føie at kunne paaberaabes i saa Henseende, da det er vitterligt, at disse Fiskere i alt Fald hovedsagelig have drevet Fiskeriet med Drivevaad eller Halevaad, altsaa med Redskaber, hvis Brug ifølge Kommissionens af Ministeriet tiltraadte Forslag herefter skal være ganske forbudt paa Fjordene. I Henhold til det Anførte har Ministeriet ikke kunnet tiltræde Kommissionens Forslag i dens § 45 og det sig dertil sluttende Forslag i Kapitlet om Limfjordsfiskeriet.

Til § 20 (Kommissionsforslagets § 27). Da de i §§ 18 og 19, som svare til Kommissionens §§ 25 og 26, indeholdte Regler for Besættelsen af et Bundgarnsstade skulle finde Anvendelse saavel udenfor som i de matriculerede Vand, synes der ikke at være tilstrækkelig Anledning til overensstemmende med Kommissionens Forslag i dens § 27, 2det Stykke at paalægge Regjeringen i det Hele at fastsætte de nærmere Regler for Sildebundgarnsfiskeriet udenfor de matriculerede Vand. Det maa være tilstrækkeligt, ligesom for de matriculerede Vand, at bestemme, at Regjeringen kan tilstede Afvigelser fra §§ 18 og 19, hvor Omstændighederne tale derfor.

Til §§ 26 og 27.—Medens Halevaad først i de senere Aar ere komne i Brug paa Landets øvrige Fjorde og tilmed hovedsagelig i disse ere benyttede af udenfor boende Fiskere, har der derimod i Limfjorden i umindelige Tider af den omboende Befolkning været drevet et meget betydeligt Fiskeri med Halevaad. Saavel af denne Grund som ogsaa fordi Fiskebestanden selvfølgelig er langt mindre udsat for Ødelæggelse i et stort Fiskevand som Limfjorden end i vore andre Fjorde, vil det formentlig findes naturligt, at hverken Kommissionen eller Ministeriet har troet — saaledes som for de øvrige Fjordes Vedkommende — at burde gaa saa vidt at foreslaa Brugen af Halevaad aldeles forbudt i Limfjorden. Paa den anden Side har Kommissionen ikke kunnet anse det for fornuftigt at lade det forblive ved den i Limfjorden bestaaende Retstilstand med Hensyn til Benyttelsen af disse Vaad, navnlig forsaavidt det ved Loven af 22de Marts 1867 er tilladt at benytte Bøtvaad saaledes, at Vaadet drages til Vaaden, der ligger for Anker, og at drive Fiskeri med Puls- og Bøtvaad overalt i Limfjorden. I førstnævnte Henseende har Kommissionen enstemmigt udtalt sig